

KATRI ALATALO

KESÄKUU

HERTTA KUSTANNUS
HELSINKI

*vihreät kissansilmät huokaa
ulkona sataa murheita*

Neiti Olga: *Kesäkuu* (2020)

08:54

– Okei, Juli, Titta-täti huokaisi samalla kun veti jarrut pohjaan keskellä Alcatrazin parkkipaikkaa. – Olisiko se niin kauheaa, jos sä edes vähän yrittäisit?

– Äääänggggh, mä kommentoin ja annoin pään nytkähtää vasten käsivartta, jota roikotin Titan pikku Pösön ikkunasta.

Pököttimen ilmastointi ei toiminut, ja aamu oli tuhottoman kuuma. Alcatrazissa oli meneillään hirveä härdelli. Muut leiriläiset nostelivat parkkiksella reppujaan ja urheilukassejaan autojen takabokseista ja haahuilivat pihalla eksyneinä kuin taivaalta tipahaneet muuttolinnut. Rannassa jotkut idiootit olivat pöllimässä soutuvenettä, jonka tulppa ei todellakaan ollut paikoillaan. Äkkäsin vanhan tutun kusipäävalvo-

jan Lahtisen jahtaamassa niitä – lippalakin alta tur-suavista kiharoista ei voinut erehtyä. Aurinko killitti taivaalla, joka oli ällömakea kuin siniset karkit, ja valo välkkyi koivunlehdistä kuin joku olisi ripustellut maisemaan juhannuskoristeita.

Kaiken kaikkiaan: surkein kesäkuinen maanantai-aamu ikinä.

– Jos mä jotain yritän, niin pakoa, sanoin Tittatädille, koska en mä jaksanut sille puhua paskaa ja olin ihan tosissani paon suhteen. – Alcatraz ei pidätele mua enää.

Titta kallisti päätään silleen kuin tädeillä on tapana ja muikautti mulle extra-tätimäisen katseen tummanpunaisten aurinkolasien yli. Joo joo, ei kukaan muu kutsunut tätä paikkaa ”Alcatraziksi” kuin mä. Leirikeskus sijaitsi saarella, se oli fakta, mutta matkaa mantereelle oli noin kaksikymmentä metriä ja sekin me oltiin juuri ylitetty pientä söpöä valkoisilla kaiteilla koristeltua siltaa pitkin. Mutta sitä suuremmalla syyllä. Hohhoijaa tätä paikkaa! Tuli yhtäkkiä filis, että mieluummin viettäisin viikon vaikka Peugeotin hiki-sellä penkillä.

Enhä jos lupaisin kerrankin olla hiljaa, Titta antaisi mun majoittua takaluukkuun. Älkää kertoko tätä kiusaajilleni, mutta hellimpinä hetkinäni mulla on tapana kutsua tätä autoa lempinimellä Pöksy.

– Sä olet nyt täällä, ja sun täytyy antaa tälle mahdollisuus, Titta-täti jankkasi.

– Ei tästä ole mitään apua. Mä en ole enää mikään pikku partiokerholainen, yritin selittää.

– Sun pitää sitten näyttää, että olet kasvanut etkä tarvitse tällaista, Titta puhui päälle.

– Mä tiedän tasan tarkkaan, miten jokainen päivä täällä tulee menemään! korotin ääntäni ja puhuin Titan päälle. – Tutustumisleikkejä, leirinuotio, lässynlää. Jos joku kaivaa esiin akustisen kitaran, mä en vastaa teoistani...

Ultra Bran *Minä suojelen sinua kaikelta* alkoi soida Titan käsilaukussa kuin joku hiton tuutulaulu. Yksi anteeksipyytävä vilkaisu mua kohti, sitten jo ärtynyt ryppy otsalla. Titta kaivoi flippipuhelimensa esiin, flippasi sen auki ja vaihtoi samalla kasvoilleen ammattimaisen ilmeen.

– Joo joo, mä meen, sanoin Titta-tädille. – Anteeksi vaan häiriö, kun jouduit mua kuskaamaan.

Könysin autosta, kiskaisin repun kyynärpäähän roikkumaan ja paukautin oven kiinni. Sori Pöksy, lisäsin mielessäni, olen vähän väkivaltaisella tuulella just nyt.

Lähdin vaappumaan kohti ruskeaa lättäkattoista taloa, joka näytti kasaan painuneelta parin vuoden takaiselta piparkakkutönöltä. Lompsin parkkipai-

kan poikki niin hitaasti kuin mahdollista oli. Kun satuin Lahtisen vanhan Mitsun kohdalle, pysähdyin.

Mitsubishi Pajero oli vuosimallia viime vuosituhat. Auto oli kolho ja kulmikas niin kuin omistajansakin. Kävin potkiskelemassa takarengasta vähän ja piirsin takaikkunan pölyyn kyrvänkuvan.

Kun käännyin ympäri, huomasin että mun taideteosta oli arvostelemassa joku kaupunkilainen muikkeli, yksi eksyneistä muuttolinnuista. Mistä mä tiesin, että se oli kaupunkilainen – no aivan kaikesta, ei tarvinnut kuin vilkaista päässä nököttävää mustaa knallihattua ja seepraraidallisia housuja, joiden leveät lahkeet katkesivat puolisääreen. Sitä paitsi mä nyt satuin tuntemaan jokaisen naaman tällä kylällä, ja tämä kyseinen naama ei sisältynyt siihen kyläläisten tietokantaan, joka kai automaattisesti tallennettiin jokaisen täällä syntyneen lapsen aivoihin jo äidinmaidossa.

– Tervetuloa Routajärvelle, sanoin sille ja huomasin kaulassa roikkuvan videokameran. – Et kai vaan kuvannut mua?

Tyttö pudisti päätään tasaisesti vasemmalle ja oikealle. Hattu pysyi päässä tiiviinä kupolina kuin kananmunankuori.

– Mykkä? tiedustelin.

Siinä vaiheessa tytön silmät kapenivat. Se kääntyi ja lähti pääovea kohti, rullaten perässään lentolaukkaa joka kopsahteli pihan kuoppiin. Mä muistin yhden hienon ilmauksen, joka oli tullut vastaan joskus kun googlettelin sellaisia perusjuttuja kuin ”Olenko hullu?” ja ”What’s wrong with me?”. Huusin tytön perään:

– Selektiivinen mutismi? Hei, siitä voi olla hyötyä täällä, terapiatunnilla, esität vaan mykkää eikä ne voi sulle mitään!

Se ei kääntynyt eikä näyttänyt mulle keskaria tai mitään, meni vain sisään. Mä huokaisin itsekseni ja olin jo raahustamassa perään, kun takaa kuului ärjähdys:

– JUULIANNA PELTOMAA!

Lahtinen ontui paikalle perässään kaksi kikattavaa, puolimärkää kasiluokkalaista. Tunnistin ne nyt lähempää, Lila ja Liina, ne olivat mua vuotta nuorempia eli ensi syksyn ysejä siis. Epäonnistunut veneenkaappausreissu ei tuntunut haittaavan niitä; Lila ja Liina nojailivat toisiinsa ja kuiskittelivat toistensa korviin niin kuin aina. Lahtisella oli helteestä huolimatta päällä iänikuinen kirjava tuulitakkinsa. Kun se paahtoi menemään hivenen klenkkaavaa askellustaan, etukenossa kädet vähän harallaan, tuulitakki pullistui viitaksi. Ehkä se sillä tavalla koetti peittää ruipeloita käsivarsiaan.

Lahtinen ei ollut kuin neljä vuotta mua vanhempi ja aina niin olevinaan. Se suuntasi suoraan mun luokse ja hymyili muikeasti, niin kuin olisi oikein odottanut, milloin pääsee sutkauttamaan jonkun mulle suunnittelemansa vittuilun.

– Hetikö täällä ollaan simputtamassa vieraspaikkakuntalaisia? Ja myöhässä nimenhuudosta.

– Justhan sä huusit mun nimen, ja sulla ei Lahtinen ole varaa sanoa simputtamisesta.

– Hah, hah. Peltomaa voi sitten jättää tuon sarkastisen asenteen ulkopuolelle täksi viikoksi.

Lahtinen avasi oven ja jäi siihen vahtaamaan kuin kohteliaskin portsari, että mä, Lila ja Liina mentiin sisälle. *Viikoksi*, sana jäi soimaan mun päähän, *viikoksi*, ei, enhän mä kestäisi tätä puolta tuntiakaan. Oviaukolla vilkaisin taskusta puhelintani, ja sen pahasti säröilevän näyttölasin läpi näkyi, että kello oli vasta